

*Життя Рокитного
20-30-х років
у спогадах
Єжи Дитковського*

Життя гутників рухалось по накатаній колії. Гута працювала з невеликими перервами тільки для термінових ремонтів. Заробітна плата була досить високою, а ціни на продукти, зокрема на м'ясо, відносно низькими. Відтік робочої сили через «зелений кордон» припинився. Гута і надалі була центром життя всього містечка і головним чинником суспільної стабільності.

В добротному будинку, так званому «мурованьцу» (мурований з цегли будинок, тепер філіал «Ізумруд»), розмістили загальноосвітню школу. Недалечко, під номером першим, на вулиці Пілеудського (тепер Радянська) розміщувалась аптека Н. Зольцмана, а також пошта. Далі поряд з численними єврейськими крамничками був відділ поліції (постерунок), а на вулиці Основа (Ostoja, тепер Пролетарська) за цегляним будинком наш аматорський театр.

А тим часом, по всій території Сарненського і Столінського повітів, наші органи безпеки розпочали активну боротьбу з диверсіями і лютуючими бандами. За участю великої кількості поліції, стягнутої з інших регіонів найдосвідченіших асів розшуку, влаштовували облави в навколишніх лісах Володимирця, Дубровиці і Століна. Однак застосування таких методів не дало очікуваних результатів — скорше навпаки, поліція зазнала фіаско. З'ясувалось, що поліщук, який зрісся з дикою природою

результаті став невловимим для переслідувачів, що діяли традиційними методами професійних спецслужб, і тому найдосвідченіші поліціанти, котрі не знали диких законів лісу, всюди, де тільки затягували петлю облави, сподіваючись на успіх — натрапляли на пустку, були розчаровані і безсилі. Переслідований поліщук з легкістю влаштовував їм такі номери, а потім спостерігаючи з укриття, співчутливо киваючи головою шептав: «Ех... дурні пани!»

Та ще, на біду, в тих околицях безкарно лютував легендарний Муха-Михальський, котрий відверто насміхався з потуг поліції і кепкував з їхньої завзятості. Завжди з'являвся там, де його найменше чекали. Діяв в одиначку і по-джентельменськи грабував багатих і заможніші маєтки. Цікавим є той факт, що банди поліщуків, як і сам Муха-Михальський, ніколи не з'являлись в Рокитному та його околицях. Чому і з якої причини він оминав наші терени, ніхто і ніколи не дізнається. Тому мешканці Рокитного лише з преси дізнавались про бандитські «подвиги», а діяння Мухи-Михальського були забарвлені романтизмом і викликами більше гумору, ніж тривоги.

З польської переклав
Микола ТРУБІЛКО.

(Щоденник Єжи Дитковського «Рокитне-Волинське 1920-1944»).

На фото: Загальний портрет робітників гуті в Ро-